

เรื่องเด่นประจำฉบับ

การกระทำรุนแรงในเด็กและสตรี...สิทธิที่ต้องเร่งคุ้มครอง

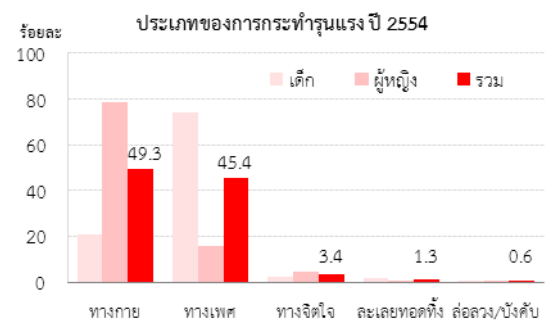
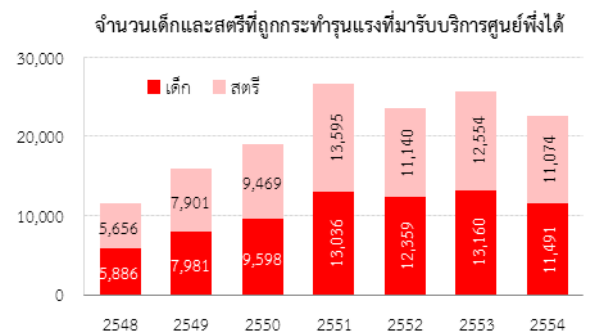
การกระทำรุนแรงต่อเด็กและสตรีถือเป็นการล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง เกิดขึ้นในหลายรูปแบบทั้งความรุนแรงในครอบครัว สถานศึกษา สถานที่ทำงาน และสถานการณ์ในสังคมทั่วไป รวมถึงความรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้นในกลุ่มวัยรุ่นด้วย นอกจากนี้ ความรุนแรงต่อสตรีและเด็กยังเกิดในลักษณะของการค้ามนุษย์ การข่มขืนกระทำชำเรา การคุกคามทางเพศ การบังคับการค้าประเวณี ปัญหาดังกล่าวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากและส่งผลกระทบร้ายแรงต่อความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรง โดยอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการ อารมณ์ และการเรียนรู้ของเด็ก และนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก แม้จะมีการดำเนินการทั้งในด้านกฎหมาย การรณรงค์ และมีหน่วยงานรับผิดชอบ อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงบริการความช่วยเหลือต่างๆ ยังเป็นไปด้วยความยากลำบากจากข้อจำกัดด้านทรัพยากรโดยเฉพาะในชนบท การขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ป้องกัน ติดตาม ตรวจสอบ และให้ความช่วยเหลือ จึงจำเป็นต้องมีการปรับระบบการให้บริการประชาชนในลักษณะครบวงจร (One Stop Service Center) การประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน และภาคประชาชน ตลอดจนมาตรการป้องกันการกระทำรุนแรงต่อเด็กและสตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สถานการณ์ความรุนแรงในเด็กและสตรี

● ความรุนแรงในเด็กและสตรียังเป็นปัญหาสำคัญ จากจำนวนผู้มารับบริการศูนย์พึ่งได้ กระทรวงสาธารณสุขพบจำนวนเด็กและสตรีถูกกระทำรุนแรงเพิ่มขึ้น จาก 11,242 ราย เหลือ 32 รายต่อวัน ในปี 2548 เป็น 22,565 รายในปี 2554 เหลือ 62 รายต่อวัน โดยสัดส่วนเด็กต่อสตรีที่ถูกกระทำรุนแรงเป็น 51:49 การรายงานความรุนแรงในครอบครัวของสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวเพิ่มขึ้นจาก 51 รายในปี 2551 เป็น 727 รายในปี 2555 นอกจากนี้ ยังมีผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงเข้ารับบริการจากหน่วยงานต่างๆ เช่น บ้านพักเด็กและครอบครัว สถานสงเคราะห์เด็ก สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและสถานพัฒนาและฟื้นฟูเด็ก บ้านพักฉุกเฉินขององค์กรเอกชนต่างๆ โดยพบว่าปัญหาส่วนใหญ่คือ ความรุนแรงในครอบครัว และความรุนแรงจากการค้ามนุษย์ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้ ข้อมูลข้างต้นเป็นเพียงผู้ถูกกระทำรุนแรงที่มาจากการรายงานของหน่วยงานและองค์กรต่างๆ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ยังมีผู้ถูกกระทำรุนแรงอีกจำนวนหนึ่งที่ยังไม่มีโอกาสได้รับความช่วยเหลือหรือยังไม่มีผู้ได้รับรู้

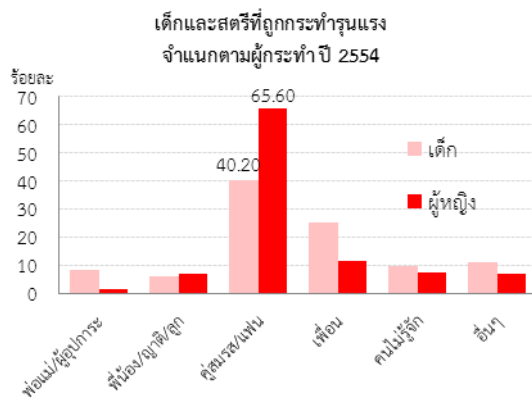
● เด็กถูกกระทำรุนแรงทางเพศมากที่สุด โดยเด็กหญิงถูกทำร้ายประมาณ 8 เท่าของเด็กชาย ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยรุ่นอายุ 10-15 ปี เป็นการกระทำรุนแรงทางเพศมากที่สุดถึงร้อยละ 74.1 และทางกายร้อยละ 21.0 โดยผู้กระทำรุนแรงจากคนใกล้ชิด โดยเป็นแฟนร้อยละ 40.2 เพื่อนร้อยละ 25.1 คนไม่รู้จักร้อยละ 9.6 และพ่อแม่/ผู้ดูแลอุปการะร้อยละ 8.1 โดยสาเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มาจากสภาพแวดล้อม ได้แก่ สื่อลามกต่างๆ ความใกล้ชิด และโอกาสเอื้ออำนวย การใช้สารกระตุ้น เช่น สุรา และยาเสพติด และสัมพันธภาพในครอบครัว

นอกจากนี้ ยังพบปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียนจากการทำโทษอย่างรุนแรงของครู ปัญหาแก๊งอันธพาล และการล่วงละเมิดทางเพศในรั้วโรงเรียนที่เป็นปัญหามากขึ้น ผลการสำรวจหลายการศึกษาพบความรุนแรงในโรงเรียน เช่น องค์การแพลนสำรวจนักเรียนระดับ ม.1-ม.6 จำนวน 600 คน พบว่ารูปแบบความรุนแรงอันดับ 1 ได้แก่ การทะเลาะวิวาท รองลงมาคือ การด่าทอ การเหยียดหยามทางวาจา การใช้คำหยาบ การหนีเรียน การสูบบุหรี่ การทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนและการลักขโมย ตามลำดับ ส่วนครูเป็นผู้กระทำ ได้แก่ การกล่าวตำหนิที่รุนแรง การใช้ถ้อยคำหยาบคาย การไม่รับฟังเหตุผลของเด็ก และการถูกครูไล่ออกจากห้อง มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติสำรวจนักเรียน ป.4-ม.3 จำนวน 3,047 คน พบเด็กนักเรียนร้อยละ 40 มีปัญหาถูกรังแกเดือนละ 2-3 ครั้ง พฤติกรรมที่พบมากที่สุดคือ ทำร้ายจิตใจด้วยวาจา ล้อเลียนร้อยละ 47.9 เหยียดหยามเชื้อชาติ ผิวพรรณร้อยละ 27.9 และพบการคุกคามทางเพศร้อยละ 10.7 โดยภาคตะวันออกเฉียงใต้มีลักษณะการรังแกด้วยวิธีแย่งเงินและของใช้ และสถาบันรามจิตติเผยว่า เด็กนักเรียนกว่า 700,000 คนหรือร้อยละ 10 ของนักเรียน 7 ล้านคน ได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงระหว่างเพื่อนร่วมชั้น โดยการชกต่อย ตบตี รุมทำร้าย และด่าว่า และผลสำรวจของสวนดุสิตโพล ปี 2555 พบ นักศึกษาร้อยละ 3.44 เคยถูกลวนลามทางเพศในสถานศึกษา และปี 2551

ที่มา : สำนักบริหารการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข

มีการศึกษาคดีล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียนตามที่รายงานในหนังสือพิมพ์ พบ 16 กรณี เป็นการล่วงละเมิดเด็กทั้งสิ้น 24 คน แต่การจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นมีความล่าช้ารวมถึงการปิดเรื่อง ซึ่งทำให้เด็กรู้สึกกลัวและถูกโดยเดียว⁷

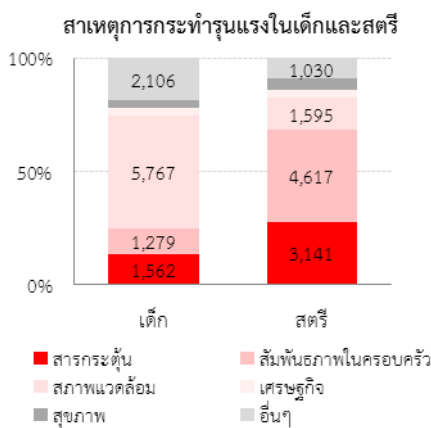
ที่มา : สำนักบริหารการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข

• ความรุนแรงในผู้หญิงส่วนใหญ่จะเป็นความรุนแรงในครอบครัว

โดยผู้หญิงจะถูกกระทำรุนแรงในช่วงอายุ 25-45 ปี มากที่สุด รองลงมาอายุ 18-25 ปี ส่วนใหญ่ถูกกระทำรุนแรงจากคู่สมรส/แฟนร้อยละ 65.6 เป็นการกระทำรุนแรงทางกายร้อยละ 74.6 และทางเพศร้อยละ 17.6 สาเหตุมาจากสัมพันธภาพในครอบครัว เช่น การนอกใจ หึงหวง ทะเลาะร้อยละ 40.7 รองลงมาคือ การดื่มสุรา ยาเสพติดร้อยละ 27.7 สำหรับรูปแบบการกระทำรุนแรง ได้แก่ การทุบตี ทำร้ายด้วยวัตถุ จนถึงฆ่าให้ตาย บังคับข่มขืน กักขัง และทำร้ายจิตใจด้วยการด่าทอ ข่มขู่ คุกคาม หนีภัยหนีความรุนแรง ตลอดจนใช้คลิปวิดีโอที่มีการถ่ายไว้ขณะมีความสัมพันธ์ด้วยกัน มาข่มขู่ คุกคาม ทั้งเรื่องของทรัพย์สิน การขอมีความสัมพันธ์ด้วย หากผู้หญิงไม่ยอมก็จะมีกรนำคลิปวิดีโอไปเผยแพร่ที่เริ่มมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

- **เด็กชนเผ่าไร้สัญชาติและเด็กบ้านแตก :** กลุ่มเสี่ยงที่ต้องเฝ้าระวัง เด็กกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกกระทำรุนแรงและเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี ได้แก่ เด็กที่มาจากชายแดน และเด็กชนเผ่า ลูกแรงงานข้ามชาติที่เกิดในเมืองไทย รวมถึงเด็กที่ไม่มีโอกาสเข้ารับการศึกษาต่อหลังจากจบชั้นประถมศึกษา เพราะความยากจนและด้อยโอกาส ทำให้เสี่ยงต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศและถูกกระทำรุนแรง นอกจากนี้ เด็กที่มีปัญหาทางสังคมและมาจากครอบครัวแตกแยก ได้รับผลกระทบจากเอดส์ ยาเสพติด หรือความรุนแรงในครอบครัว รวมถึงมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น การติดยาเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน บริโภคนิยม เป็นอีกกลุ่มที่เสี่ยงต่อการเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีที่จำเป็นต้องเฝ้าระวังมากขึ้น

รากเหง้าความรุนแรง: ตัวบุคคล สภาพแวดล้อม และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ

ที่มา : สำนักบริหารการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข

สาเหตุที่ก่อให้เกิดการกระทำรุนแรงแบ่งได้เป็น (1) ปัจจัยภายในอันเกิดจากตัวบุคคลซึ่งเกิดจากการได้รับการหล่อหลอมมาจากครอบครัว การเรียนรู้พฤติกรรมหรือถูกกระทำรุนแรงในวัยเด็กทำให้ไม่สามารถจัดการความเครียดและปัญหาต่างๆ โดยไม่ใช้ความรุนแรง (2) ปัจจัยภายนอกและโครงสร้างทางสังคม เช่น ความเครียดจากการไม่มีงานทำ รายได้ต่ำ ความยากจน อัตราการเกิดอาชญากรรมที่สูง การใช้สารเสพติด และสื่อลามก รวมถึงทุนทางสังคมที่ไม่เข้มแข็งพอที่จะแทรกแซงความรุนแรงที่เกิดขึ้น และ (3) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ความเชื่อและค่านิยมของสังคมซึ่งผู้ที่ถูกสังคมกำหนดบทบาทให้ด้อยกว่า มีโอกาสที่จะถูกกระทำรุนแรงอยู่เสมอ เช่น การกระทำรุนแรงต่อชนกลุ่มน้อย ผู้อพยพ คนด้อยโอกาส ความไม่เสมอภาคระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย หรือระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง ทำให้เด็กและสตรีถูกกระทำรุนแรงมากกว่าผู้ชาย

จากข้อมูลพบว่าความรุนแรงในเด็กเกิดจากสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กถูกกระทำรุนแรง ทั้งในเรื่องสภาพที่อยู่อาศัย ด้านกายภาพและสังคม ซึ่งไม่เหมาะสมต่อการเลี้ยงดูเด็ก เป็นผลให้เกิดความกดดัน ตึงเครียดทั้งพ่อแม่และเด็ก อิทธิพลของสื่อที่ขาดการควบคุมจริงจัง เช่น สื่อลามก ภาพการทารุณและการเขียนตีซึ่งเป็นแบบอย่างให้เกิดการระบายอารมณ์จากผู้ใหญ่สู่เด็กได้ การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการดูแลเด็กจะช่วยป้องกันความรุนแรงได้ ขณะที่ความรุนแรงในสตรีมีสาเหตุส่วนใหญ่จะมาจากตัวบุคคลที่ไม่สามารถจัดการปัญหาโดยไม่ใช้ความรุนแรงได้ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อและทัศนคติของสังคมก็เป็นตัวเสริมแรงที่ทำให้ปัญหามุ่งรุนแรงมากขึ้น เช่น เชื่อว่าปัญหาครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัว ความเชื่อที่ว่าสามีภรรยาเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ ภรรยาเป็นสมบัติของสามี ลูกเป็นสมบัติของพ่อแม่ ตลอดจนเจตคติที่ทำให้เด็กและผู้ใหญ่ต้องรู้สึกอับอายต้องซ่อนเร้นปัญหาและทนรับสภาพทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานจากการถูกทำร้ายเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ฯลฯ ซึ่งทัศนคติต่างๆ ยังถูกหล่อหลอมและส่งต่อไปรุ่นต่อรุ่น การปรับเปลี่ยนความเชื่อและทัศนคติของสังคมก็เป็นส่วนสำคัญในการลดปัญหาความรุนแรง

⁷ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ, “การวิเคราะห์สถานการณ์เด็กและสตรี พ.ศ.2554”, 2554.

ผลกระทบจากความรุนแรงในเด็กและสตรี

ความรุนแรงส่งผลกระทบต่อผู้ถูกกระทำทั้งในเรื่องการได้รับบาดเจ็บทางกาย ทางใจ ปัญหาสุขภาพอันเกิดจากความรุนแรงทางเพศ เช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง โรคติดต่อ สุขภาพจิตและฆ่าตัวตาย ผลกระทบทางอารมณ์และพัฒนาการของเด็ก ขาดความมั่นใจรู้สึกด้อยคุณค่า นำไปสู่การเข้าสู่การกระบวนการค้าประเวณีโดยสมัครใจ ผลการเรียนรู้ต่ำ ขาดสมาธิ รวมไปถึงโรคซึมเศร้า เด็กร้อยละ 40-70 ของเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศจะเกิดความผิดปกติทางจิตใจ โรคที่พบบ่อยคือ โรควิตกกังวล โรคซึมเศร้า การต่อต้านสังคม และการฆ่าตัวตาย ขณะที่เด็กหรือวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวชอบขบถบ่อย มีพฤติกรรมชอบลักทรัพย์ หรือกระทำความผิดทางกฎหมายมักมีประวัติเคยถูกกระทำทารุณในวัยเด็กมาก่อน (HISO, 2550)

ผลต่อความสัมพันธ์ในครอบครัว การหย่าร้าง การขาดความรักความอบอุ่น ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้พฤติกรรมรุนแรงและส่งผ่านความรุนแรงจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่งหรือวงจรแห่งความรุนแรง (Cycles of Violence) ซึ่งจะเห็นจากเด็กกระทำรุนแรงที่เป็นปัญหามากขึ้น ตลอดจนผลกระทบต่อสังคมทั้งในเรื่องความปลอดภัยในสังคม ความสูญเสียทางเศรษฐกิจทั้งจากค่ารักษาพยาบาล รายได้จากการทำงาน และคุณภาพของคนที่จะเป็นพลังผลักดันการพัฒนาประเทศ

การดำเนินงานที่ผ่านมา : ปัญหาและอุปสรรค

ปัจจุบันรัฐและสังคมได้ให้ความสำคัญกับปัญหาความรุนแรงในเด็กและสตรีมากขึ้น ซึ่งเห็นได้จากการขยายบริการช่วยเหลือต่างๆ ได้แก่ ศูนย์พึ่งได้ ที่เพิ่มจาก 109 แห่งในปี 2548 เป็น 578 แห่งในปี 2554 จำนวนสถานที่ให้คำปรึกษา พักพิ้น ที่พักฉุกเฉิน เพิ่มขึ้นจาก 942 แห่ง เป็น 5,164 แห่ง การรณรงค์ที่ทำให้ผู้หญิงรู้สิทธิและเข้าถึงบริการมากขึ้น ตลอดจนการปรับปรุงกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหความรุนแรงทางเพศ เช่น การให้การข่มขืนกระทำชำเราครอบคลุมเด็กชายและภรรยาของผู้กระทำ รวมทั้งการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในปี 2550 เพื่อให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งเดิมมักถือเป็นเรื่องภายใน ซึ่งเปิดโอกาสให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด เปิดโอกาสให้ยอมความกันในกรณีที่คู่กรณีประสงค์ที่จะกลับมาอยู่ร่วมกันในครอบครัวต่อไป หรือเปิดโอกาสให้ฟ้องหย่าโดยอ้างเหตุกระทำรุนแรงได้

ข้อมูลแสดงความพึงพอใจของผู้เสียหายจำนวน 1,061 คน เข้ารับบริการของหน่วยงานรัฐ จากการสัมภาษณ์ ผู้เข้ารับบริการของภาคีเครือข่ายองค์กรสตรี รอบปี 2555

1. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ร้อยละ 80 ของผู้ตอบ ไม่พึงพอใจเพราะ 1300 ติดต่อบริการไม่ได้ เจ้าหน้าที่ไม่ว่างติดประชุม เข้าช่วยเหลือช้า ไม่มีกิจกรรมสร้างความเข้มแข็งให้ผู้เข้าพักในบ้านพักเด็กและครอบครัว ขาดคุณภาพและความเพียงพอ และมีเปลี่ยนบุคลากรบ่อย
2. สถานีตำรวจ ร้อยละ 90 ของผู้ตอบ บอกว่าตำรวจไม่ให้ความสำคัญ ไม่อธิบายสิทธิทางกฎหมายให้เข้าใจ แนะนำให้เจรจายอมความกับคู่กรณี ไม่ทราบว่ามีการมีพนักงานสอบสวนหญิง เข้าช่วยเหลือช้า เปลี่ยนบุคลากรบ่อย
3. ศูนย์พึ่งได้ OSCC ของโรงพยาบาล ร้อยละ 75 ตอบว่า พึ่งได้บ้างพึ่งไม่ได้บ้าง บางพื้นที่มีแต่ชื่อไม่มีตัวตน เข้าช่วยเหลือช้า เปลี่ยนบุคลากรบ่อย ไม่ทราบว่าศูนย์พึ่งได้ ขาดนักจิตและแพทย์ที่ชำนาญ ดีในเรื่องการรักษาพยาบาลเบื้องต้น

อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินงานและบังคับใช้กฎหมายยังมีปัญหาอุปสรรคทั้งในเรื่องหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีเฉพาะในกรุงเทพฯ หรือในตัวเมือง เช่น ตำรวจที่ดูแลและทำคดีเกี่ยวกับเด็กและสตรี ตลอดจนเจตคติของเจ้าหน้าที่ทำให้ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับคดีที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง ขาดการออกกฎหมายกระทรวง การตั้งพนักงานในการรับแจ้งเหตุและระงับปัญหา ทำให้การปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ เป็นไปอย่างล่าช้า ขาดประสิทธิภาพ ในส่วนบริการช่วยเหลือ ขาดระบบเครือข่ายหรือการส่งต่อที่เป็นรูปแบบส่งผลให้การดำเนินการแก้ปัญหาไม่ครบวงจรขึ้นอยู่กับลักษณะและความเชี่ยวชาญของแต่ละหน่วยงาน ขาดการบูรณาการและความชัดเจนระหว่างนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความไม่เพียงพอและขาดทักษะของเจ้าหน้าที่ในการคลี่คลายหรือฟื้นฟูเบื้องต้น รวมทั้งขาดการติดตามประเมินผลการให้ความช่วยเหลือ นอกจากนี้ ยังมีปัญหาการการบันทึกข้อมูลที่ดีจัดทำไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกันทำให้ขาดข้อมูลความรุนแรงเด็ก สตรี และครอบครัวในภาพรวม

ขณะที่การลดความรุนแรงในเด็กในสถานศึกษาเน้นโครงการส่งเสริมการพัฒนาเด็กเชิงบวก การสร้างกิจกรรมสร้างสรรค์ ควบคู่กับการดำเนินมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด สื่อดมก การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใกล้สถานศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดการใช้ความรุนแรง อย่างไรก็ตาม การดำเนินการดังกล่าวก็ยังไม่เข้มงวด ครุยังไม่ให้ความสำคัญและขาดการให้ความช่วยเหลือกรณีที่นักเรียนรังแกกัน รวมถึงขาดความจริงใจในการดำเนินการกับครูที่กระทำรุนแรงกับนักเรียน นอกจากนี้ ภาคส่วนต่างๆ ในสังคมโดยเฉพาะสื่อยังขาดความตระหนักและมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหความรุนแรงที่เกิดขึ้น

แนวทางการดำเนินงาน

ความรุนแรงในเด็กและสตรีเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน รวมถึงทัศนคติ ค่านิยม และวัฒนธรรมของสังคมไทย บางอย่างมีส่วนเสริมให้เกิดหรือทำให้ปัญหารุนแรงขึ้น การป้องกันการรุนแรงสามารถทำได้หลายระดับตั้งแต่ระดับปัจเจกบุคคล โดยการแทรกแซงเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและลดปัจจัยเสี่ยง การให้ความรู้ในการหาทางออก บริการต่อเหยื่อและผู้กระทำผิด ระดับชุมชน/สังคม โดยการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย สร้างคุณค่าให้แก่สังคม การพัฒนาและบังคับใช้นโยบายและกระบวนการในทุกส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ในการแก้ปัญหาทุกภาคส่วนในสังคมจำเป็นต้องส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนในสังคมร่วมดำเนินการแก้ไขปัญหาโดยการดำเนินงานอาจแบ่งได้เป็น 2 ระยะ ดังนี้

แนวทางการให้บริการช่วยเหลือทางสังคมแบบครบวงจร (One Stop Service Center)

ระยะสั้น

1) การปรับระบบการให้บริการให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้สะดวกและทั่วถึง โดยเน้นบูรณาการในลักษณะครบวงจร (One Stop Services Case Manager) และดำเนินงานโดยทีมสหวิชาชีพ (Multidisciplinary) สำหรับให้บริการและส่งต่ออย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยบรรเทาความเดือดร้อน รวมทั้งจัดให้เด็กอยู่ในความดูแลของครอบครัวอุปถัมภ์ที่ได้รับการอบรมมารณเด็กเป็นผู้กระทำรุนแรงเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมและแยกเด็กออกจากกลุ่มเสี่ยงซึ่งจะช่วยลดพฤติกรรมรุนแรงในเด็กได้

2) การให้ความรู้และคำปรึกษาอย่างเข้าถึงใกล้ชิดแก่ผู้ปกครองในเรื่องการดูแลเด็กทั้งร่างกาย พัฒนาการและอารมณ์ และเฝ้าระวังเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการกระทำรุนแรงควบคู่กับดำเนินมาตรการเกี่ยวกับแหล่งมั่วสุม สี่เหลียม ยาเสพติด การขายเครื่องดื่มแก่เด็กและเยาวชนที่เป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดการใช้ความรุนแรงอย่างเข้มข้น

3) การปราบปรามความรุนแรงที่เกิดจากการค้ามนุษย์และการใช้แรงงานเด็กทั้งในและข้ามชาติ

ระยะยาว เน้นการป้องกัน โดย

1) การสร้างเสริมครอบครัวอบอุ่น และส่งเสริมสถานภาพสตรีและเสริมสร้างความเท่าเทียมระหว่างหญิงชายเพื่อลดความรุนแรงโดยการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายในการคุ้มครองเด็กและสตรีให้ปลอดภัยจากการใช้ความรุนแรง รวมไปถึงการพัฒนากลไกบริหารจัดการกองทุนที่จะช่วยตอบสนองต่อการพัฒนาบทบาทสตรีเพื่อตอบสนองพัฒนาเด็ก สตรี คนชราและผู้ด้อยโอกาสให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2) การรณรงค์ ให้ความรู้ สร้างความตระหนัก โดยใช้สื่อเป็นแหล่งเผยแพร่ข้อมูลศูนย์ที่ให้บริการความช่วยเหลือ และการรณรงค์ต่อต้านและสร้างค่านิยมที่ถูกต้องเพื่อให้เกิดแนวร่วมในการดำเนินการช่วยเหลือและแก้ไขปัญหา ตลอดจนการสร้างและส่งเสริมเจตคติการไม่เลือกปฏิบัติในสังคม

3) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและส่งไปช่วยเหลือในที่ขาดแคลน รวมทั้งการปรับปรุงการบันทึกและจัดทำฐานข้อมูลเด็กและสตรี โดยเฉพาะกลุ่มเสี่ยง ผู้ด้อยโอกาสในระดับพื้นที่